

JACINDA

MAPLE



Jacinda Maple

200 kg lásky

Zkuste se na sebe podívat do zrcadla a říct si, jak vám to sluší. Dodejte si sebevědomí a pochvalte se. Zaručeně se najde něco, za co můžete být na sebe pyšní. Mějte se rádi. Váš den bude mnohem příjemnější.

Jacinda Maple

Stojím v koupelně a udiveně na sebe zírám. Jo, jsem to opravdu já. Já, ta tlustá ženská, která na sebe kouká, jako kdyby se nikdy v životě neviděla. Už se nevážím. Nevážím si ani sama sebe. Proč bych také měla? Když na sebe vyjeveně hledím a snažím se najít tu osobu, která je schovaná tam někde hluboko uvnitř té tlusté, slizké, věčně upocené ženské. Špeky mi přetékají do všech stran, že to ani zrcadlo nepobírá. Už ani nevím, kdy jsem se na sebe naposledy dívala. Všechna zrcadla v domě jsem odklidila, jen to jedno malé v koupelně zůstalo. Zřejmě proto, že ukazuje jen moji horní část a zbytek těla se do něj zkrátka nevejde.

Avšak to, co odráží, mi stačí, abych byla sama ze sebe dostatečně zhnusená. Jako kdybych to nevěděla už dávno. Každý den mi to život dává sežrat se vším všudy. Válím se jako prasnice na gauči a jenom žeru a čumím na bednu. Nic jiného totiž nemůžu dělat. Manžel mě opustil a sex se stal pro mě cizí slovo. Ani už si na ni nevidím, natož abych byla schopna nějakého vzrušení. Jediné, co mě ještě dokáže jakž takž rozdivočet, je šlehačkový pohár s obrovskou porcí čokoládové zmrzliny, jakmile spořádám několik hamburgerů na jeden zátah. Tomu já říkám opravdový orgasmus.

Jenže pak mám problémy dojít si vůbec na záchod. O tom, co mi dá za práci utřít se a vstát z mísy, raději mluvit nebudu. Stydím se za sebe. Ano, stydím. Ovšem je to jako mor. Mor, který vás sžírá zaživa. Cítíte, jak vám odpadá maso od kostí, ale nedokážete do sebe přestat cpát ty jedy, které vás pomalu zabíjejí.

Bojím se jít k doktorovi. Určitě by mi řekl, že mi zbývá sotva pár měsíců života. Možná už mám cukrovku, vysoký tlak, cholesterol a kdo ví, co ještě. Nejdřív bych se musela pořádně vykoupat, ale to

nemůžu. Do vany se už dávno nevtěsám a sprchový kout je mi malý. Jo, smrdím. Vím to, ale co mám asi tak dělat? Není nikdo, kdo by mi pomohl s hygienou.

Mám na těle spoustu boláků a strijí. Snažím se je mazat, ale všude si nedosáhnou, takže trpím jako pes. Nohy se mi stále nalévají jako konve. Když se mi povede vstát z gauče a dojít si ke dveřím pro jídlo, které mi přinesou z rychlého občerstvení, které máme za rohem, jsem šťastná. Nemít tuhle možnost, určitě bych už dávno umřela hlady. Co však bude, až se jednoho dne nezvednu? Nebo nebudu tak pohyblivá, abych dokázala zavolat donáškovou službu, protože sama nedosáhnou pro telefon? Kdo se o mě postará? O tom jsem vlastně ještě ani nepřemýšlela. Vím, že ten okamžik jednou nastane. Nechce se mi na to ani pomyslet. Proč také? Zatím žiju. Dá-li se to tak nazvat. Nemám žádné přátele. Moje věrná kamarádka Rose se mi neozývá, protože jsem na ni byla zlá a vyhodila jsem ji. Ona jediná to se mnou myslela dobře, ale já se jí odvděčila jen nádvkami. Už i moje rodina nade mnou zlomila hůl. Syn mě zavrhl. Než aby se se mnou věčně hádal, raději odešel bydlet ke kamarádovi.

Manžel mi sice občas zavolá, ale zřejmě jenom proto, aby se ujistil, že ještě dýchám. Tolikrát už jsem mu slíbila, že budu držet dietu a začnu se hýbat, ale všechno bylo marné. Nechápu, jak jsem se mohla dopracovat k takovéto závislosti. Ano, musím si to přiznat, jsem závislá na jídle. Je jako moje droga. Sice si ji nepíchám do žil, ale je to mnohem horší. Dokázala bych pro ni i zabít. To jsem přesně já. Hnusná tlustá ženská Jade.

I.

Když jsem byla ještě malá, máma mě vždycky nutila dojídat. Pamatuji se, jako kdyby to bylo včera, jak vždy říkala:

„Jestli to nesníš, tak tady budeš sedět tak dlouho, dokud ten zbytek v tobě nezmizí.“

Nenáviděla jsem, když mi matka nandala na talíř vrchovatou porci, jako kdybych byla dělník tvrdě pracující na ropné plošině. Navíc neuměla moc vařit a střídala dokola tak tři, čtyři jídla. Marně jsem snila o špagetách nebo rýži. Ovšem něco podobného se u nás nevařilo, protože když můj otec tato jídla nejedl, tak ani já neměla šanci ochutnat. Leda tak ve školní jídelně.

U nás se opakovalo pečené kuřecí maso a šťouchané brambory, hranolky a vařené brambory. Podle toho, jak moc času se matka rozhodla věnovat přípravě oběda. Jídlo vždy plavalo v hojně dávce omastku. Matka pocházela odkudsi z východu a připravovala nám jakousi specialitu, kterou ji naučila její babička. Pro mě to však byla jen halda mletého masa a nějaké podivné zeleniny utápějící se opět ve spoustě tuku. Další chod byla sekaná na všechny možné způsoby. To vždy jen koupila hotový polotovar, který hodila do trouby a čekala, co z toho vzejde. Není divu, že ze mě vyrostl otesánek.

Už ve škole se mi spolužáci vyhýbali a smáli se mi. Nebyla jsem nikdy žádná krasavice, protože jsem neměla po kom zdědit ty správné rysy. Moje geny se mísily kdesi v severozápadní Evropě, přeběhly na východ a vracely se přes moře do Ameriky s německými přistěhovalci. Zrzavá pihovatá holka, která má nadvá-

hu, nepřitahovala nikoho. Snad jen posměváčky, kteří na tom byli ještě hůř než já a potřebovali si na někom zchladit žáhu.

Nejhorší období přišlo s pubertou. Kromě nadváhy mi přibyla i mohutná prsa a stala jsem se absolutně nepřehlédnutelnou. Oblíbeným oblečením byl pro mě tátův pletený svetr, kterým jsem se snažila zamaskovat, co se dalo. Vlastní matka se mi vysmívala, že když budu takhle vypadat, tak si nikdy žádného chlapa nenajdu. Ovšem skutečnost, že za všechno může vlastně ona sama, si už nepřipouštěla. Raději jsem to nekomentovala, zalézala do pokoje a četla si knihy. Byly pro mě únikem do jiného světa. Milovala jsem je. Kupovala jsem si je v malém obchůdku nedaleko školy. Jindy jsem chodila do školní knihovny a trávila tam spoustu času.

Když jsem pak vystudovala a udělala si doktorát z filozofie, moje máma nad tím jen kroutila hlavou. Myslela si, že se v životě s něčím takovým nemám šanci uplatnit. Sama sotva dokončila základní školu a její všeobecný přehled měl základy v bulváru. To bylo jediné čtivo, které kdy byla schopna přelouskat. Když jsem pak začala učit na střední škole, nevycházela z úžasu, jak jen hloupá holka jako já, mohla dosáhnout na pozici profesorky. Ovšem když jsem po mnoha letech skončila, cítila se na výsost spokojená. Zřejmě žárlila na moje úspěchy už během mého studia. To však bylo jediné, co se mi v životě povedlo. Nezhloupnout. Přes všechny životní útrapy jsem stále věřila, že jednou... jednou to přece musí přijít a já se stanu úžasnou a neodolatelnou ...

II.

Nejprve se však vraťme k tomu, jak to všechno začalo.

Jmenuji se Jade Hill. Jsem typická pihovatá zrzka s mírně viditelnou nadváhou. Je mi čtyřicet šest a jsem vdaná. Můj manžel Cochran je stavbyvedoucí a hodně cestuje po státech kvůli práci. Poslední dobou se vrací domů čím dál méně. Práce je dost a volna málo. Naštěstí si může dovolit živit celou rodinu tak, abych nemusela chodit do zaměstnání a mohla se věnovat jen našemu synovi, který však už moji péči vyžaduje minimálně. Dalo by se říct, že čím méně mu jí věnuji, tím je šťastnější. Bodejť by ne, je mu sedmnáct a cítí se být dospělý.

Pravda je, že na jeho bedrech spočívá mnoho povinností, které by jinak zastával manžel. Ovšem Cochranova věčná absence u rodinného krbu mě donutila, abych některé zodpovědné mužské práce přenechala právě synáčkovi Mickovi, aby si tu dospělost mohl patřičně vychutnat.

Můj život je v podstatě dost nudný. Stereotyp mě každý den začíná ubíjet čím dál víc, ale nějak jsem si na to zvykla a zřejmě se už nedokážu vymanit z vyjetých kolejí. Kolikrát jsem si říkala, že si najdu nějakého koníčka, ale nějak se stále nemohu rozhodnout, co by to mělo být. Kromě pečování o květinové záhony a okrasné keře kolem domu mě nic jiného neláká.

Kdysi jsem si myslela, že mě práce ve školství bude naplňovat a nikdy ji neopustím. Osud však rozhodl za mě. Jakmile jsem se vda-

la, bylo jasné, že se do práce jen tak nevrátím. Navíc jsem zjistila, že mi ten každodenní stres ani nechybí. Pravdou je, že zpočátku se mi stýskalo po některých dětech, ovšem pak jsem si vzpomněla, co dovedou děti afro-američanů udělat z běžné vyučovací hodiny a okamžitě jsem si stýskat přestala.

Cochran se mi často smál, že nedokážu srovnat do latě ani našeho syna, natož celou třídu pubertáků. Musím přiznat, že měl pravdu. Kdybych si dovedla někdy zjednat autoritu pořádným zvýšením hlasu, zaručeně by mě studenti mnohem více respektovali. Já jsem však považovala za ponižující vřískat ve třídě jako bába na trhu. Hulákání na děti mi připadalo jako poslední řešení. Zřejmě i proto jsem možná opustila všechny svoje ideály, se kterými jsem na školu vstupovala. Než abych se nechala od těch rozjívených spratků tyranizovat, vyučovala jsem nakonec látku, kterou dokázali vstřebat, ale která se příliš neshodovala se školními osnovami.

Je fakt, že jsem vždy vykládala učivo tím stylem, že jsem oznámila třídě, ať si dělají poznámky jen ti, kdo chtějí dostat nejlepší hodnocení, a ostatní ať si klidně nasadí do uší sluchátka a snaží se mlčet po zbytek hodiny. Takže jsem se v hodině věnovala sotva pár žákům, kteří byli schopni pochopit, co po nich vlastně chci. Když si na to dneska vzpomenu, je mi líto těch snaživých studentů, kteří chtěli od života víc než jen sex a drogy.

Doufám, že jsem svého syna nezahltila přílišnou láskou, aby byl schopen včas rozeznat, co je pro něho důležitější. Občas mívá záchvěvy dospělosti, kdy laskavě svolí k tomu, že si pár minut popovídá s matkou o tom, jak se mu ve škole daří. Zatím na něho nikdy nebyla žádná stížnost, proto doufám, že se se svým osudem dokáže poprat sám a nebude k tomu vyžadovat asistenci svojí matky. Možná to bude i tím, že je vášnivý sportovec a většinu svého volného času tráví v posilovně, kde je v péči trenéra, kterého mu manžel

ochotně platí. Je fakt, že se mu v poslední době formuje tělo do tvaru pravého chlapa a já nestačím zírat, co všechno to obnáší. Co bych za to dala, kdyby se i mně podařilo zvládat svoje chutě a vypracovat si takovou postavu snů.

Je samozřejmé, že svého manžela opravdu miluji, ale občas mám takové nepatrné záchvaty paniky. Téměř pokaždé je vyvolá ranní pohled do zrcadla. Život splašeně letí a já ho trávím povětšinou sama doma. Kdyby nebylo mojí kamarádky Rose, která mě čas od času donutí vytáhnout paty z domu a vyrazit někam na flám, zaručeně by se ze mě pomalu stávala rozkynutá stará bréca.

Rosie je téměř čtyřicet osm, ale život bere tak, jako kdyby byla o deset let mladší. Dokáže se úžasně obléknout a namalovat, a nikdo by jí její skutečný věk opravdu nehádal. Také jsem o sebe dříve lépe pečovala, ale to bylo ještě v dobách, kdy jsem chodila do práce. Jakmile jsem zůstala doma, všechno se otočilo o sto osmdesát stupňů. Nyní mě může vykolejit, jen když vypadne proud a Mick nebo Cochran nejsou doma. Což se ovšem stalo jenom jednou, když se naším městem přehnala vichřice.

Ovšem Cochran se postaral o bezpečnost rodiny v podobných situacích. Nechal ve sklepě vybudovat dokonale zabezpečený bunkr pro přežití i v atomové válce. Přestože naší oblasti nehrozí tak časté hurikány ani jiné katastrofické povětrnostní podmínky jako na západě, rozhodl se mít vše pod kontrolou. Netuším, kolik do toho investoval peněz, ale nebyl spokojený, dokud neměl svůj atomový kryt hotový. Netuším, zda v něm někdy strávil více než deset minut, ale zřejmě mu stačí jen ten pocit, že se má kam schovat, kdyby přece jen nějaké tornádo zbloudilo až k nám do Laramie.

Jakmile tedy zestárnu ještě o pár let, zalezu si do našeho bunkru a nevylezu na světlo boží do konce věků. Stejně mě tam nikdo hledat nebude. Rose mi tam určitě bude moc ráda nosit zásoby alkoho-